

Den danske forfatter og digter Johannes Jørgensen har skrevet en lille historie om en forfængelig edderkop, der spandt et stort spindelvæv og til sidst beundrede sit væv på afstand.

”Ih, hvor er det smukt og det har jeg selv lavet.”

Edderkoppen syntes dog, at ”en tråd fra oven” skæmmede mesterværket, så den kappede tråden over - med det resultat, at hele spindelvævet faldt sammen.

Det var nemlig tråden fra oven, der holdt alting oppe.

Det var ikke altid lige nemt at være Johannes Jørgensen.

Allerede som dreng fik han øgenavnet Johannes Døberen – han var en klog og yderst belæst dreng, og da moderen hed Elisabeth, så lå øgenavnet lige til højrebenet.

Som voksen var Johannes Jørgensen en del af den kulturradikale kreds i Kbh. med Brandes i spidsen – han havde tilhørt inderkredsen af den litterære, ateistiske og senere socialistiske elite – lige indtil den dag, hvor han i Schweiz på sankthansaften fik en kaldsooplevelse. Pludselig var lyset på

kirken noget helt specielt – og tog opmærksomheden fra de unge piger, han ellers kiggede på.

To år senere konverterede han til katolicismen. Det kostede ham hans centrale plads i det københavnske kunstnerparnas. Og selvom Johannes Jørgensen i sin samtid var den næst meste oversatte forfatter efter H.C. Andersen, så fylder han ikke ret meget i dansk litteraturhistorie.

Det kan nemlig koste at bekende sig til Jesus – til Gud – til den tråd, der holder det oppe.

I øjeblikket kan man blive ilde set på, når man i debatten om aktiv dødshjælp insisterer på, at døden kommer når den kommer.

At vi har lov til at være til besvær.

At det er vores menneskesyn, der er på spil.

Er vi kun noget værd, hvis vi kan bidrage til den økonomiske vækst, er et relevant spørgsmål at stille i den debat.

Men det er ilde hørt. For hvad med vores selvbestemmelsesret lyder det?

Ja, men har vi ret til at tage liv og død i vore hænder eller er det netop den tråd, der holder det hele sammen?

Det må vi spørge os selv om.

Tror I at manden ved Betesta Dam havde taget imod aktiv dødshjælp, hvis den havde fandtes dengang?

Han havde ligget der længe – umenneskelig længe – 38 år.

Et halvt liv – de allerbedste år måske? Haft ondt af sig selv.

”Herre, jeg har ikke et menneske til at hjælp mig.”

Han spørger jo efter fællesskab og medmenneskelighed. Han vil gerne være sammen med nogen. Han vil gerne tilbage til det sociale liv. Og det kommer han så:

Jesus kommer forbi og helbreder manden, og hvad er reaktionen: at han angir ham til jøderne – Peger og sir: ”det var ham, der gjorde det. Helbredte mig på en sabbat. ”

Utrolig, men sandt. Regelrytteriet vinder over glæden.

Manden kapper den tråd, der holder det hele sammen – angir den mand der fik ham til at gå igen.

Spørgsmålet er om vi er ved at gøre det samme i vores samfund? Siden der kommer et borgerforslag om aktiv dødshjælp op i Folketinget.

Vi er blevet en samling af produktive enheder, der skal yde før vi kan nyde. Vores værdi gøres op i om vi bidrager nok i det samlede regnskab. Og vi lever i små siloer – isolerede fra hinanden. Fællesskabet er truet.

Og rammer døden os på et for tidligt tidspunkt – hvor vi ikke lige er klar, så føler vi også uretfærdigt behandlet, og reagerer måske som radioværten Esben Kjær, der jo nærmest skældte kirken og alle landets præster ud, fordi vi ikke havde fortalt, at sygdom og død fandtes og lært ham at forholde sig til det, da hans dreng døde.

Jamen, vi du være rask? Vil du høre efter?

Biblen er en stor samling af gamle tekster, der beskriver det meste, der kan forekomme i menneskelivet: svig, erotik, brodermord, kærlighed, død, incest osv. osv.

Og Biblen fortæller os om Guds mening med os mennesker, at vi er sat i verden for at passe på den for ham, og at han så, at det var godt. Det er begyndelsen.

Men så kom vores foretagsomhed ind og ødelagde skaberværket, fordi vi mennesker ville være ligeså klog som Gud. Og det tror vi stadig at vi kan blive.

Syndefaldet sker igen og igen. Hele tiden. Hver gang vi jubler over nye tiltag, der ikke er til vores eget bedste.

Jeg var til dannelsesfestival sidste lørdag på Oure højskole.

Her blev der diskuteret alle de dårlig virkninger af vores teknologiske udvikling, og hvad vi kan gøre for at ungdommen får det bedre.

Et enkelt godt råd var: Kig op.

Sluk din skærm og kig op.

Vi er skabt sociale og at være social er en vigtig del af det at være menneske.

Førhen skulle en læge/en mediciner også kunne spille et instrument – fordi man vidste, at almen dannelse var vigtig for at kunne være en dygtig læge.

Jeg kan huske at den præst der konfirmerede mig var aktiv gymnast og ledte mandegymnastikholdet. Han var bevist om både en sund krop og en sund sjæl.

Mennesket er ikke en produktionsenhed, der kan optimeres til at yde mere og mere. Vi er et guddommeligt eksperiment af støv og ånd, som Grundtvig så poetisk sagde det.

Denne ældgamle viden om de menneskelige vilkår overvintres her i kirken og overleveres hver søndag til dem, der vil høre det.

I dag har vi f.eks. hørt i Den gammeltestamentlige tekst, at ethvert menneske er kun som et vindpust.

Og forfatteren ber også til Gud: Fjern lidelsen fra mig. Lyt til mine skrig, vær ikke tavs, når jeg græder.

Morale: livet er kort og kan være fuldt af lidelse og gråd.

Og Paulus kan bundet i lænker i Rom skrive, at Gud ord er ikke bundet. Guds ord flyver hvorhen de vil.

Og er vi utro, forbliver han dog tro. Han bliver ved med at være der for os. Gud er mere trofast end vi er, og han helbreder med største selvfølgelighed på en sabbat.

For det er livet det gælder. Det sande, gode menneskeliv, hvor vi tar os af hinanden og hjælper hinanden.

I onsdags kom tre-fire konfirmander for sent, da de havde hjulpet en kammerat, der var væltet på sin cykel.

Jeg glædede mig i mit hjerte over, at de med den største selvfølgelighed havde sørget for kammeraten.

Så pyt med at de kom for sent.

Vi skal kigge op. Se hinanden. Hjælpe hinanden.

Skabe fællesskab, hvor vi bor, hvor vi arbejder, hvor vi færdes – alle vegne – hele tiden.

Jesus kaldte mennesker frem – han fremkaldte dem, kunne man sige med et gammelt fotoudtryk- fik de bedste ting frem i os – viste os hvordan menneskelivet var tiltænkt fra

begyndelsen af – af ham der har den sidste bærende tråd i vores spindelvæv.

AMEN.